

Poslal svojich sluhov, aby zavolali pozvaných na svadbu. (Mt 22, 3)

Rastislav Bruzda) Pozvanie na svadbu bolo pre pozvaných hostí obmedzujúce. Pobrali sa na pole, za obchodom... Dvaja ľudia cestujú autom. Iba jeden je veriaci. Ten druhý hovorí: Nemôžem byť veriacim kresťanom. Cítil by som sa obmedzovaný. Ako človek som najmúdrejšia bytosť na zemi. Nechať sa zväzovať prikázaniami a vierou je hlúpe. Na to prišli na križovatku. Stála tam značka STOP. Auto zastavilo. Po otázke prečo zastavuješ, neveriaci odpovedá, veď je tam značka. Na to veriaci hovorí, že sa mu čuduje, že sa nechá obmedzovať v slobodnej jazde kusom plechu, štyrmi písmenami. Ako toto môže ovládať a obmedzovať najmúdrejšiu bytosť vo vesmíre?

Pozvanie na svadbu odhaľuje a usvedčuje každého človeka. Raz nás obmedzujú naše plány, inokedy Božie pozvanie. Raz si vyberieme prvé, inokedy druhé. Podľa tohto zmýšľania fakticky staviame na jednu rovinu Boha a vlastné záujmy. A tak už nie je Boh jediným naším bohom. Hlavné prikázanie milovať budeš svojho Boha z celého srdca a zo všetkých síl jednoznačne určuje prednosť a postupnosť v rozhodovaní sa. Ak sme už pozvanie prijali, pozrime sa ešte na to, ako sme oblečení. Tak ako pokrstené dieťa dostáva na znak čistoty duše bielu košelu, aj naše svadobné rúcho si musíme zachovať čisté a s takým prijať pozvanie na hostinu v Božom kráľovstve, aby sme obstáli, keď príde náš Pán.

(Zamyslenie pre východný obrad z [Časopisu Slovo](#).)